

EDUCAR AMB AUTORITAT: UNA TASCA POC FÀCIL

Molts dels conflictes dels adolescents, com la desmotivació o els problemes amb les normes establertes estan provocats, en gran part, pel buit d'autoritat i la falta de límits, ja que els adults, des de la família i a l'escola, no els proporcionen la contenció que necessiten, en haver passat d'un model autoritari a una excessiva permissivitat en què el nen és qui decideix.

...Els adolescents actuals estan travessats per indicadors de la societat actual, com és ara l'excessiu individualisme, l'hedonisme i una cultura que no fomenta l'esforç. (Ayelén Losada Cucco, terapeuta ocupacional i coordinadora del Departamento Comunitario del Centro Marie Langer-Madrid-)

Hi ha molts motius pels quals els pares de família poden veure frustrats els seus millors anhels respecte als seus fills. Hi ha una sèrie d'actituds equivocades en què solen caure:

1. La imposició i l'autoritarisme: Són pares que **fan ús del poder** de manera injusta, dominen. Són perfeccionistes i això els fa semblar com a **llunyans i inassolibles**.

2. La possessivitat: Se sol disfressar de bondat i afecte. L'autoritat possessiva **fa que l'altre se senti tractat com a cosa** i no com a persona; impedeix creure, limita l'autoestima moral i emocional.

3. La manipulació: La sensació de tenir la paella pel mànec provoca plaer. Quan no poden manipular els fills els pares **es converteixen en dictadors** i retiren l'afecte.

4. La sobreprotecció: **Fomenta la dependència, la incapacitat** del fill. Es considera el fill com un apèndix del pare i no una persona individual amb els seus reptes, la seva pròpia vocació i la seva missió personal en la vida. El fill aprèn ràpid a com sortir-se amb la seva, amb la llàgrima fàcil i l'amenaça. Sobreprotegim el fill quan li donem més ajuda de la que cal, quan li resollem problemes que ell sol podria resoldre, quan pensem per ell, quan ridiculitzem les seves idees, quan no li deixem córrer riscos raonables i inclús cometre equivocacions per experimentar per ell mateix.

5. L'atropellament: Atropellem algú quan anem tan de pressa per la vida que **no captem el missatge ocult** més enllà de les paraules, quan un fill passa per una etapa difícil d'inseguretat o de pressió i sense adonar-nos li neguem la comprensió, el recolzament i l'alè per seguir endavant. Atropellem algú quan pretenem corregir amb paraules humiliants, quan ignorem els seus guanys, quan desqualifiquem els seus sentiments per infantils, quan posem etiquetes negatives per un error.

6. La incongruència i inconsistència: Aquest model té dues modalitats: la incongruència –quan **exigim als altres el que nosaltres no fem**– i la inconsistència –quan els altres no saben a què atènyer-se perquè **la nostra exigència o tolerància depèn del nostre estat d'ànim**–. La coherència en la vida no és fàcil però cal una triple tasca quotidiana:

- Esforçar-nos per predicar amb l'exemple abans i més que amb les paraules, sabent que ser pares significa créixer junts amb els fills tractant de ser millors cada dia.
- Evitar oferir-nos nosaltres mateixos com exemple a seguir ni menys pretendre'ns perfectes davant dels fills. Ser exemple en la lluita constant per vèncer els nostres defectes i superar els nostres errors.
- Reconèixer discretament i oportuna els nostres errors i defectes, demanant perdó i oferint disculpes però sense buscar pretextos ni justificacions.

7. La indiferència i permissivitat: Cada vegada que som indiferents amb un fill, ell està pensant que no ens importa; si treu bones notes o no, si arriba aviat o no, si surt, si entra, als pares no els importa. Pel que fa a la permissivitat, és més còmode no discutir.

La paraula autoritat ve del llatí “augere” que vol dir **ajudar a créixer**. Per tenir autoritat davant els fills cal exercir-la cada dia: els pares han de prendre decisions diàries que ajudin el fill a respectar els límits naturals, que l'ajudin a madurar. Per tenir autoritat també cal tenir prestigi davant els fills i això no depèn del sou, cotxe o càrrec que s'ocupi, sinó que depèn de tres factors fonamentals: en primer lloc, de la manera de ser de la persona: generosa, serena, optimista, humil...; en segon lloc, de la manera de treballar: el fill exigeix dels pares un treball de qualitat i un comportament honrat i en últim lloc, de la manera de tractar els altres, tant la família com els amics o la societat en general.

Els fills necessiten percebre que durant la infància som al cap de les seves vides com a líders capaços de subjectar-los quan no es poden contenir i de guiar-los mentre no saben on van. Només una actitud ferma i respectuosa els permetrà confiar en la nostra idoneïtat per governar les seves vides mentre siguin menors, perquè anem davant liderant-los i no darrera carregant-los i rendits a la seva voluntat.

*Ajuda'm, senyor, t'ho suplico,
a entendre els meus fills, a escoltar pacientment.
Fes-me cada dia més humil
i que deixi de sermonejar-los contínuament,
cega'm per no veure els petits errors en ells,
però dóna'm llum per veure les coses bones que tenen i que fan.
Concedeix-me, Senyor Totpoderós,
que sigui sempre digne perquè els meus fills
m'estimin i m'imitin en allò bo.*